

Matruşka

– GürhanGürses · 22 Kasım 2016

Aşkın neresinden dönülürse dönülsün zarardır. Ben bu yüzden seni sevmeyi hiç bırakmadım. Senden zarar etmek istemedim.

Bir bıçağın iki yanı gibiydim bu yaşamda.

Bir yanım keskin olurdu sen yanımda olduğunda, bir yanım kör olurdu sen yanımda olmadığında!

Bir yanım düzlüktü sen varken, bir yanım yokuştü sen yokken...

Bir yanım dikenlikti, bir yanım güllük...

Delilik ve deha gibiydim, incecik bir çizgi vardı aramızda. Deliliğe vurduğumda kendimi dehaca laflar ettiğime şahit olurum çoğu kez, dehalığa vurduğumda ise kendimi çok da akıllıca konuşmadığımı müşahede ettim.

Sen benim hem en akıllı yanımsın hem de en deli yanım...

Ağlamak ve gülmek gibiydim her ikisinin de aşırısı zıddına döner. Gözyaşlarının en son damlası gülmeye bırakır yerini, gülmenin en son noktası da gözyaşına bırakır yine yerini.

Mesele ne biliyor musun? Seninle olmak ve sensiz kalmak... İşte bu.

Gece ve gündüz gibiydim bu yaşamda. Hani gecenin en koyulaştığı anın sabaha en yakın an olması gibi.

Varlığına sevinirken yokluğuna da üzülmem icap eder, değil mi?

Böylesi lafları tahayyül edip yan yana getirirken aklım kalbime kalbimde aklıma üstünlük sağlıyordu.

Onu seviyordum bunda zerre kadar şüphe duymuyordum.

Ama bir türlü yan yana gelemiyorduk.

Bir olamıyorduk.

Bu da içimde o kaybolduğunda hüzünden dalgalar oluşturuyordu, olduğundaysa keyiften kaleler inşa ettiriyordu.

Bir gün yanımdayken ona irticalen şunları söyledim:

- Dertler de keyifler de Matruşka gibi bende maşallah! Dert içinde dert, zevk içinde zevk!
- Anlayamadım. dedi. O kadar masumca söyledi ki bunu tutup sınıksı sarılasım geldi birden.
- Matruşka gibiyim. dedim.
- O da ne? Böyle deyince bu kez gülümsedim. Dinle dedim:
- Matruşka, Rusların en meşhur bebeği. Ahşap el yapımı olan bu bebekler ortasından açıldığında içinden bir bebek çıkar, onu açtığınızda yine başka bir bebek çıkar. Figürün içerisinde iç içe yerleştirilmiş beş veya yedi bebekten oluşur.

Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu ve nereye bağlayacağını merak ediyordu:

- Eee ne alaka? dedi anlamamış bir şekilde.

Tuttum ellerinden gözlerinin içine bakarak şunları söyledim:

- Seni seviyorum ya, kalbimin her katmanında seni seviyorum var. Üst üste seni seviyorum'lar dizili... Dokuz kat gofret gibi. Kalbimi açtıkça bir seni seviyorum var. Açtıkça bir tane daha... Bir tane daha... En sonunda kalbimin tam da ortasındaki siyah noktaya ulaşacaksınız. Zaten aşkın çıkış noktası da kalbin

ortasındaki o siyah noktadır. Bu benim keyifli halim bir de dertli halimin tabakları var. Sensizlik üzere sensizlik, bir kat daha, bir kat daha, ahirde yine sensizlik... Bir insan bu kadar mı sensiz kalır!

- Anladım şimdi. Ve yeşil gözlerini açtı kocaman kocaman. Bir şeyler eklemek istedi ama kelimeler hançeresinde takılı kaldı. Bir türlü cesaret edip sökün edemedi onun ağzından bizlere.

O böyle deyince var ya Allah yarattı demedim daha bir sevmeye başladım. Bir insan ancak bu kadar sevilirdi. O da şahsıma verildi. Ey sevgili, sensizliği iliğime dek yaşarken senli günleri de her zerreme sirayet edercesine yaşamak istiyorum. Ey gönlümün iyileşmez derdi!

- Matruşka gibisin Papatyam, sevdikçe seni içinden yeni bir sen çıkartıyorum. Ve onu daha çok seviyorum. Yüreğinin derinliklerine indikçe sana daha yakın hissediyorum kendimi.

Uzakta durmuş bana bakıyordu bir gölge gibi.

Olmayan biri gibi.

Beni gözleriyle seviyordu.

Hayran hayran bakıyordu.

O bana böyle bakınca gönlüm de ona bir sel gibi akıyordu. Set vurmak kimin haddineydi bu bakışlara?

Bu can yakışlara dur demek kimin üzerine vazifeydi? Şükürüm halimeydi. İşte benim hikayem bu! Dert de çok,keyif de... Acaba hangisini tercih etseydim beslemek için? Derdimi mi, keyfimi mi?